

تروریسم را تلاش برای ضربه زدن به افراد خاص و یا ایجاد ارعاب و وحشت دانسته است. در تعریفی دیگر، فرهنگ هریتج آمریکایی تروریسم را کاربرد قوا به صورت غیرقانونی و خطرآفرین و خشونت‌بار می‌داند که از سوی یک فرد و یا یک گروه سازمان‌یافته علیه مردم و یا اماکن به قصد ایجاد ارعاب و یا اجبار دولت‌ها و یا شرکت‌ها صورت می‌گیرد؛ و عمدتاً دارای اهداف سیاسی و ایدئولوژیکی است. در اسناد سازمان ملل متحد در ماده‌ی پنج کنوانسیون بین‌المللی مقابله با بمب‌گذاری‌های تروریستی مصوب ۱۹۹۸، فعالیت‌های تروریستی را اقدامات جنایی به قصد ایجاد وحشت در عموم مردم و یا گروه خاص می‌داند و اعلام می‌کند این دسته اعمال تحت هیچ شرایطی حتی ملاحظات سیاسی، قومی، مذهبی، فلسفی، ایدئولوژیکی، و یا موارد مشابه قابل توجیه نیست. (ایمانی، ۱۳۹۷، ص. ۱۰۲)

در قطعنامه‌ی مجمع عمومی شماره ۵۴/۱۱۰ مصوب ۲ فوریه ۲۰۰۰ در پاراگراف دوم، تروریسم به عنوان اقدامات جنایی که به قصد ایجاد وحشت در عموم مردم و یا گروه خاصی از آن‌ها با اغراض سیاسی صورت می‌گیرد، تعریف شده است. (Koechler, 2002) براساس این تعاریف باید گفت که تروریسم یک پدیده‌ی سیاسی و همراه با خشونت یا تهدید به خشونت است که در رساندن منظور خود به طرف‌های مقابل (که عمدتاً دولت‌ها هستند) به دلیل شرایط حاکم از راه‌هایی غیر از ترور، از جمله گفت‌وگو و مذاکره در مانده است و به نظر خودش به منظور حفظ بقاء خود به آخرین راه‌حل، یعنی ترور دست‌زده است. (ایمانی، ۱۳۹۷، ص. ۱۰۲)

در راستای مقابله مشترک با تروریسم و تهدیدات آن علیه امنیت کشورهای منطقه‌ی خلیج فارس، یکی از اساسی‌ترین اقدام‌ها رسیدن به تعریف مشترک از تروریسم است. بدون درک درست و مشترک از مفهوم تروریسم، مبارزه با آن آمیخته با رقابت‌های این کشورها علیه یکدیگر خواهد شد. امروزه برخی از کشورهای منطقه به بهانه‌ی مبارزه با تروریسم به مقابله با گروه‌های اقلیت در کشور خود و در برخی از همسایگان می‌پردازند؛ و هم‌چنین باهدف ضربه زدن به کشور رقیب، به پشتیبانی از گروه‌های مخالف در آن کشور دست می‌زنند. در چنین وضعیتی پدیده‌ی تروریسم به طرز مخرب و خطرناکی با جنبش‌های مردمی